

ADVENTI NAPTÁRREGÉNY

24
felnyitható
fejezet

Egy szív
karácsonyra

SOPHIE
JOMAIN

MÓRA

ADVENTI NAPTÁRREGÉNY

Sophie Jomain

*Egy szív
karácsonyra*

Manon Bucciarelli illusztrációival
K. Jeges Anna fordításában

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Kedves Olvasó!

Papírvágó késsel nyiss fel mindennap **egy lezárt fejezetet**, így napról napra előrébb jutsz a történetben, amely végigkísér a Mont Blanc lankáin egészen karácsony estig. Egy bögre forró csokoládé is legyen mindig a kezéd ügyében!

Jó
olvasást!

Hó borítja a Mont Blanc-t, gyengéden szállingóznak a hópelyhek a már fehér autópályára. Turisták autói hömpölyögnek az utakon, tetőcsomagtartóikról sílécek és snowboardok lógnak le. A síparadicsomokban már várják őket.

Mosolygok, amikor olvasom a digitális kijelzőn megjelenő figyelmeztetést:

JOBBRA TARTS, A JOBB OLDALI SÁV NEM A MIKULÁSNAK VAN FENNTARTVA!

Anyámra ez biztosan nem vonatkozik, mert úgy vezet, mintha az autónk 75 km/h-nál nem is tudna többel menni. Kikészülök tőle... Ha így haladunk, tavaszig se érünk oda!

A rádióból gyötrelmesen sokszor szól az *All I Want For Christmas Is You*, bólogat a Mikulás-sapkás bársonybuldog a műszerfalon, a kamionok pedig idegesen dudálva előznek meg minket, de anyámat ez nem érdekli, rendíthetetlenül halad előre.

Halkan sóhajtok egyet, és elmerülök a tájban. Alig több mint egy órával később megérkezünk Morzine-ba, úgy terveztem, hogy karácsonyig apámmal maradok...

Régen voltam már itt, majdnem három éve. Pedig tizenhat éves koromig kivétel nélkül minden téli szünetet itt töltöttem.

Egészen a balesetig.

Amíg a szívem meg nem adta magát, és el nem tiltottak mindenféle sportolástól. Ez három éve történt, de mintha évezredek teltek volna el azóta!

– Szeretnél megállni az utolsó benzinkútnál, és levegőzni egyet, mielőtt elhagyjuk az autópályát? Hahó, Avril! Hozzád beszélek!

– Mi? Ja, bocs, anya, elmerültem a gondolataimban.

– Megálljunk egy kicsit? Ha majd lejövünk az autópályáról, nem nagyon lesz rá lehetőség... Mosolygok rá, kicsit megnyugszik.

– Nem, tiplizzünk tovább.

– Biztos vagy benne?

– Teljesen biztos.

Furcsán néz rám. Csak meg fog állni, ismerem, mint a tenyerem.

– Tényleg megállhatunk, nekem nem gond.

– Anya, ha pihenni szeretnél egyet, csak nyugodtan, de tőlem mehetünk is.

Ismét az útra koncentrálok, de a kényszeredett mosolyával soha senkit sem tud átverni.

Nem újdonság, hogy az anyám ennyire félt engem, mindig is féltett. Bal kamrai fejlődési rendellenességgel születtem, azzal telt az egész életem, hogy vigyáznom kellett magamra, neki meg azzal, hogy rám kellett vigyáznia. Nincsenek véletlenek: ha valakinek olyan nehéz emberek a szülei, mint

amilyen az én anyám tud lenni, akkor az vaskos orvosi papírral halommal jár együtt.

Semmi bonyolult nincs a sztorimban: tizenhat éves koromban megállt a szívem, beültettek egy pacemakert, aztán hónapokig lassított felvételben éltem az életem, óvatosságra ítélve. Egyik napról a másikra nem volt szabad húsz lépésnél többet megtennem, mert a szívem kezdte felmondani a szolgálatot. Kórházban tengődtem, amíg nem kaptam egy vadonatúj szívet. Egy héttel a tizenhetedik születésnapom előtt történt mindez.

Két éve, áprilisban.

A nevem is ez, Avril, vagyis április. Mintha ez is azt vetítené előre, hogy ebben a hónapban nagy dolgoknak kell történniük az életemben.

Feloldom a telefonomat, és pörgetem a TikTokot, az Instagramot, bármit, ami eltereli a figyelmemet a helyzetemről.

Ha annyi idősen esik át szívátültetésen az ember, mint én, akkor az új szervnek a legjobb esetben is legfeljebb tizenöt év a várható élettartama. Aztán jöhet egy újabb transzplantáció, és csak imádkozhatok, hogy legyen újabb donor.

Ez a tény mindennap itt van a gondolataimban.

Egyre idiótább videókat nézek, de nem bírok leállni velük.

Aztán – pont jókor – a WhatsApp pityegése megment a Chefclub egyik kulináris bűntényétől.

Na, elindultál már?

Már egy órája, és te?
Ott ragadtál Grenoble-ban?

Uhhh... ne is mondd, teljesen kivagyok, 10-ig nem mehetek utánad. Januárban le kell adnom egy dolgozatot, és még nem végeztem a múzeumi gyűjtemény befotózásával. Nem tudok hamarabb indulni...

Nem fogsz hiányozni, ne aggódj!

Szemét!

Éva a legjobb barátnőm. Hatéves korunk óta minden évben találkozunk Morzine-ban. Ő ott született, az övék a legnagyobb sportbolt a városban.

Régészetet tanul, most másodéves, és azt akarja nekem bemesélni, hogy ki van akadva, amiért nem tud korábban jönni, de igazából imádja az ősrégi cuccok tanulmányozását.

Azért kimozdulsz majd kicsit a házból?

Aha...

Úgyis tudom, hogy nem fogsz, te remete!

Majd meglátjuk.

Ok!

Na megyek, csajszí, még van
egy csomó dolgom.

Csá!

Anyá lejön az autópályáról a nangy-i lehajtónál, és megáll a fizetőkapunál. Az arckifejezéséből ítélve sikerült valamennyit elolvasnia az üzeneteimből. Utálom, amikor ezt csinálja...

– Tudod, még mindig meggondolhatod magad – mondja nekem.

Úgy teszek, mintha nem érteném.

– Hogy megállhatunk egy benzinkútnál? – kérdezek vissza.

– Nem... Visszafordulhatunk, és hazamehetünk.

A műtét óta nem nagyon járok el otthonról. Amolyan buborékfésülésbe zártam magam, hogy elkerüljem a fertőzést, és minél egészségesebb maradjak. Így amennyire csak tudom, kitolom az időt a következő orvosi beavatkozásig. Magántanulóként érettségiztem, majd egy év késéssel kezdek el az egyetemi tanulmányaimat, szintén otthonról.

Az tuti, hogy nem én vagyok a legnagyobb partiarc... Három hét Morzine-ban kihívás nekem, és anyám egyértelműen meg akar menteni ettől.

Olyan könnyű lenne igent mondani neki, és kockázatot nem vállalva meghátrálni, de hát már majdnem ott vagyunk!

Elhatározom, hogy erős leszek.

– Nem, minden oké, anya... – válaszolom.
– Nem úgy tűnsz.
– Lehet, de szeretnék egy kis időt apával tölteni. Az utóbbi három évben nem nagyon találkoztunk.

Összeszorítja az ajkát, és lenyeli, amit mondana.

Nem szereti, ha apáról beszélek.

A szüleim nem sokkal azelőtt váltak el, hogy leállt a szívem. Nem bírták a nyomást. Ahogy teltek az évek, egyre kevésbé voltak egy hullámhosszon. Egyfolytában veszekedtek.

Anyám mindig is extrán elővigyázatos típus volt, apám viszont azt akarta, hogy legyen életem. Hivatalosan két évvel ezelőtt váltak el. Mindig homlokegyenest ellentétesen látják a dolgokat, szóval anyám most amiatt szorong, hogy amikor apámmal vagyok, ő semmit sem kontrollálhat.

Amikor megáll a fizetőkapunál, felé fordulok.

– Anya!

– Igen?

– Nem lesz semmi baj, hidd el! Nagyon óvatos leszek.

Magára erőltet egy mosolyt, épp csak az ujjbegyével érintve megsimítja az arcomat, és hosszan felsóhajt.

– Nemsokára tizenkilenc éves leszel, olyan gyorsan felnőttél... – mondja, miközben előveszi a bankkártyáját a fizetéshez.

Délután fél ötkor érkezünk meg, a nap már lement.

Morzine csak ezer méter magasan van, de itt is nagyon sok hó esett.

A pályáktól kezdve a háztetőkig minden hófehér, egy centiméternyi fű vagy járda sem látszik ki a hótakaró alól.

A karácsonyi díszek már mindenhol felaggatva, rengeteg akad belőlük. Vannak dolgok, amik nem változnak, és ez pont olyan, amilyenre emlékeztem.

Apám faháza a Nants úton áll, a település délkeleti részén, a falutól kicsit távolabb.

Anyám megáll a havas út alján, grimaszol.

– Írd meg apádnak, hol vagyunk. Inkább nem mennék fel, túlságosan havas az út.

– Még téli gumival is?

Cicceg.

– Csináld, légy szíves, amit mondok, nem vagyok jó kedvemben.

Felveszem a sapkámat meg a kabátomat, és kiszállok az autóból.

Mélyen beszívom a levegőt; fagyos és fenyőillatú. A hegyek...

Annyira hiányzott ez a hely!

Hevesen ver a szívem, ahogy újra végignézek gyerekkorom üdülőhelyén, a szorosan egymásba kapaszkodó faházakon a hegyoldalban, a felvonóktól a Szent Mária Magdolna-templom harangjáig. Morzine decemberben varázslatos.

– Hahó!

Apám észrevett minket, és szinte futva jön elénk. Barna haja kicsit hosszú, kilóg a sapka alól, és hiába a sok réteg bélelt ruha, így is látszik, hogy negyvenöt évesen is olyan vékony, mintha húszéves lenne.

Amikor még házások voltak, anyám sokat mondogatta, hogy azt kívánja, apám génjeit örököljem. Anyám szőke és nem túl magas, én valahol kettejük között vagyok: sem túl

magas, sem túl alacsony, vagyis... inkább alacsony, mint magas. De ha ülök, legalább leér a lábam a földre, ez is valami. Apám barna haját és anyám kék szemét örököltem. Tökéletes kombináció.

– Szia, hercegnőm – köszön, és felém hajol, hogy megöleljen. – Jó színben vagy!

– Szia, apa!

Hallom a megilletődöttséget a hangjában.

Olyan sok idő telt el, amióta utoljára együtt töltöttük a szünetet! Már abba is beleszédülök, ha csak elképzelem, mi mindent tervezhetett, hogy jól érezzem magam.

– Szervusz, Étienne – üdvözli anyám –, köszönjük, hogy lejööttél elénk.

– Szia, Amélie! Persze, ne viccelj...

Apám odahajol hozzám, hogy egy puszit adjon az arcára, de végül a levegőbe cuppant, mert anyám kitér előle. Anyám sokat ad a formásokra, és apámmal már nem gondolja, hogy bizalmaskodnia kellene. De érzem, hogy ez hazugság. Például soha nem sminkeli magát, csak és kizárólag akkor, amikor apámmal találkozik. Mintha még mindig lenne tétje ezeknek a találkozóknak. Néha azon tűnődöm, hogy talán nem is olyan közömbös számára az apám, mint amilyennek mutatja.

– Na, nézzük, mit hoztál! – szólal meg apám a nyitott csomagtartóra nézve. – Ez minden?

Arra az egy darab közepes méretű bőröndre mutat, amit a hátizsákomon kívül még magammal hoztam.

Hogy csalódott-e, vagy csak meglepett, nem tudom.

– Csak három hétig maradok.